

"The soul loves to feel. Not only pleasant feelings but the very experience of stimulation,".

Sooner sadness or some deep pain rather than boredom of non-stimulation,"

-Tzar Yzeiruz (the Rebbe's Personal Diary), Letter#9

[September 14-15th 1939] אש קודש (ראש השנה, שנת ת"ש) (1)

משל לבן מלך שנשבה בין פוחזים וריקים שמענים אותו, והרגיש פתאום שהמלך קרוב אליו, התחיל לצעוק בקולות מרים מאוד הושיעני אבי, הושיעני מלכי, מפני שהרגיש שהמלך בא עתה אל מקום הקדוב לו, נמצא שצעקתו היתירה סימן התגלות המלך הוא.

(2) קדושת לוי (פרשת משפטים)

ומראה כבוד ה' כאש אוכלת כו' (כד, יז). דהנה האדם בעבודתו להשם יתברך בתורה ובמצות מביא תענוג גדול למעלה. וכשאדם רוצה לידע אם השם יתברך יש לו תענוג מעבודתו, הבחינה הוא על זה, אם אדם רואה אלבו בוער כאש ומתלהב תמיד לעבוד אותו, ויש לו חשק ורצון בעבודת הבורא, אז בוודאי מוכח שהשם יתברך יש לו תענוג מעבודתו, ולכך מסייעין לו מן השמים, ושולחין לו מחשבות קדושות לתוך לבו. לזה אמר "ומראה כבוד ה' כו", שהסימן כשירצה אדם לידע אם רואה כבוד ה' והקב"ה נהנה ממנו, ולזה "כאש אוכלת", אם לבו בוער כאש. וקל להבין.

(3) הכשרת האבריכים (פרק ג׳)

קדושי החסידות מצאו רמז לזה בדברי הגמרא (ברכות יז) עולמך תראה בחייך, שרמזה הגמרא להאיש, שאת עולמך, עולם העתיד שלך, תוכל לראות בחייך. כי ההתרגשות והעונג שאתה מתרגש ומתענג בעבודתך בעולם הזה הארת עולמך של עולם העליון היא. עוד בזהר חדש פרשת בהר איתא מזה, וזה לשונו: אמר רבי שמעון וכו׳ דמזונא דעולם הבא לאו איהו בהאי עלמא אלא צמצומא זעירא, דחילא דיליה אשתכח במתיקו דאורייתא, עד כאן לשונו הקדוש [מזון של עולם הבא לא נמצא בעולם הזה אלא מעט מזעיר, וכחו (של מזון עולם הבא הזה שבעולם הזה) נמצא במתיקת התורה]. ובבית אהרן פרשת שלח בדבור המתחיל אמר אור זרוע לצדיק וכו׳ איתא, כי הגם שהעולם הזה והעולם הבא הם שני הפכים ממש מהקצה אל הקצה, עם כל זה הן קשורים זה בזה, וכדאמרי אינשי מי שיש לו עולם הזה יש לו עולם הבא, אין הכונה מי שיש לו עולם הזה כגון אכילה ושתיה ושאר תאוות חס ושלום, רק הכונה מי שיש לו עולם הבא בזה העולם, שטועם בהמצוות טעם עולם הבא, והיינו על ידי בחינת אור הגנוז, יש לו גם כן בעולם הבא, אבל מי שאינו טועם זאת בעולם הזה, אי אפשר לו שיטעם בעולם הבא, עד כאן לשונו הקדוש.

[January 17th 1942] (שנת תש"ב) פרשת וארא, שנת וארא, (4)

נודע משערי קדושה להרב חיים ויטאל זצוק"ל שמן הד' יסודות שבאדם נמשך היצר הרע, מן יסוד האש כעס, מיסוד הרוח גאות וכו', ומן יסוד העפר עצלות. ובספר הקדוש אמרי אלימלך (פ' תולדות) איתא, שהיצר הרע של חמימות לעבירה יכולים להכניס לקדושה ולשמש בו להתעורר חמימות למצוה, משא"כ יצר הרע של קרירות עמלק אי אפשר להכניס לקדושה, עיין שם, כי היצר הרע משמש בהד' יסודות לרע, וביסוד העפר משמש יצר הרע של עמלק בחינת "והנחש עפר לחמו" (ישעיהו סה, כה), ונאמר לו (בראשית ג, יד) ארור אתה מכל הבהמה ומכל חית השדה על גחנך תלך ועפר תאכל כל ימי חייך".

(5) תלמוד בבלי מסכת ברכות דף לג/א

אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק: אמר רב ששת לא שנו אלא נחש אבל עקרב.

שפת אמת וארא תרל״ה (6)

ואיתא בספרים [בס׳ אור ישראל מהרב המגיד ז״ל] כי נחש הוא מצד החמימות. רמז לדבר חם הוא אבי כנען. ועקרב מצד הקרירות כו׳ ע״ש.

יג פסוק כז פסוק ישעיה פרק (7)

(יג) וְהָיֶה בַּיּוֹם הַהוּא יִתְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּכָאוּ הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשׁוּר וְהַנְּדָּחִים בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם וְהִשְׁתַּחֲווּ לַה׳ בְּהַר הקרש בירוּשׁלם:

יג אות - אות יג (8) ספר ליקוטי אמרים

נאמר (ישעיה כ״ז, י״ג) יתקע בשופר גדול שיהיה הזכרה עצומה עד שיבואו האובדים וכו' פירוש שנשקעו בשכחה כל כך מה' יתברך עד שנקראו אובדים ונדחים, והם שני מיני השקעות של שכחה מה' יתברך אם על ידי כח המעשה בהזדרזות בקום ועשה והשתדלות יתירה בעניני עולם הזה העשיר בממונו וסחורתו והמשתרר בשררתו וכדומה עד שאין לו מנוחה אף רגע אחד לקחת פנאי לזכור מה' יתברך כי טרוד ומבולבל בעניניה, וזה נקרא אשור כי זה כוחו של אשור כדרך שאמרו (ברכות כ״ח.) בסנחרב דבלבל כל העולם כולו, דאשור לשון חזוק ותוקף...ומצרים הוא מקום התענוגים כמו שנאמר (בראשית י״ג, י׳) כגן ה' וגו' כמו שאמרו (שמות רבה א', י״ח) דהם שטופים בזימה, וכל התענוגים שורשם בכח המנוחה וכמו שנאמר (ישעיה נ״ח, י״ג) וקראת לשבת עונג דמצד המנוחה אדם מבקש תענוגים ולא כשהוא בטירדא, ומצד העצלות ובקשת המנוחה והעונג נשקע בעומק רע של מצרים ובא למדריגת נדח שאינו אובד לגמרי חס ושלום מזכרון ה' יתברך בלבבו.

[נדפס בסוף ספר הכשרת האבריכים] צו וזירוז (אות ט')

נפש האדם אוהבת להתרגש, לא על שמחה לבדה רק גם סתם להתרגש אוהבת היא. אף להתרגש בעצב ובכי׳ רוצה היא. אוהב האיש לראות מראות איומות, ולשמוע מעשיות נוראות עד כדי לבכות כדי להתרגש על ידן. חוק וצורך הנפש היא כשאר חקותי׳ וצרכיותי׳. לכן רק האיש המשלים חקה זאת בעבודה ובהתרגשות התורה והתפלה, שומר נפשו. משא״כ מי שעבודת קדשי בלא התרגשות היא, (אז) או שתבקש לה הנפש התרגשיות אחרות זולות אף של עבירה להשלים חקה, או שסוף כל סוף תחלה אחת ממחלות הנפש, מחוסר אחת מצרכיותי׳.

ספר שמות פרק טו פסוקים כ-כא (10)

(כ) וַתִּקַּח מִרְיָם הַנְּבִיאָה אֲחוֹת אַהֲרֹן אֶת הַתּּף בְּיָדָה וַתֵּצֶאן כָל הַנָּשִׁים אַחֲרֶיהָ בְּתֻפִּים וּבִמְחֹלֹת: (כא) וַתַּצַן לָהֶם מִרִיַם שִׁירוּ לַה׳ כִּי גַאֹה גַּאַה סוּס וִרֹכִבוֹ רַמֵה בַיַּם:

יט ספר שמות פרק לב פסוק יט

(יט) וַיְהִי כַּאֲשֶׁר קַרַב אֶל הַמַּחֲנֶה וַיִּרְא אֶת הָעֵגֶל וּמְחֹלֹת וַיִּחַר אַף משֶׁה וַיַּשְׁלֵךְ מִיָּדָו אֶת הַלֵּחֹת וַיְשַׁבֵּר אֹתָם תַּחַת ההר:

(12) תורת אבות (דרכים בעבודת הבורא, אות קלח) [מאת הרב שלום נח מסלונים זי"ע]

משל לאחד שהיה צריך לפנות יער מעציו והי׳ חוטב עץ אחרי עץ, עד שראה שימיו יכלו ולא יספיק לגמור את כולם כי רבו מספור. מה עשה, הדליק אש והציתה בעצים, עד שאכלה הלהבה את כל עצי היער בפעם אחת. וכמ״כ אצל איש יהודי הנלחם במחשבותיו הרעות ומשליכם מלבו אחת לאחת, אח״כ מתבונן כי ימיו כלים והם לא כלים, שהעצה עבורו היא שילהיב את לבו בשפיכת הנפש לפני השי״ת ובאש להבת שלהבת י׳, וממילא יכלו כל המחשבות הרעות.

מסכת שבת דף פח עמוד א (13)

ויתיצבו בתחתית ההר (שמות יט), אמר רב אבדימי בר חמא בר חסא: מלמד שכפה הקדוש ברוך הוא עליהם את ההר כגיגית, ואמר להם: אם אתם מקבלים התורה - מוטב, ואם לאו -שם תהא קבורתכם.

(שם) תוספות (14)

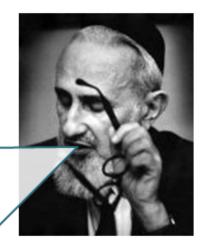
כפה עליהן הר כגיגית - ואע״פ שכבר הקדימו נעשה לנשמע שמא יהיו חוזרים כשיראו האש הגדולה שיצאתה נשמתן.

(15) HaSiyum-The National Celebration of the 12th Siyum Hashas of Daf Yomi

If the concern was that Bnei Yisroel would be so terrified by the experience of the aish hagodol that they might retreat from their earlier stance of na'aseh v'nishma, asked the Mirrer Rosh Yeshiva ,why didn't Hakodosh Boruch Hu simply remove the fire from the matan Torah scenario? Rav Shmuel explained that omitting the aish hagodol was not an option because, in his words, "Torah iz Torah ven es brent (Torah is Torah when it burns!"

The Curse of Boredom

Man is bored. Hundreds of millions of dollars are spent on his entertainment and amusement. He pays enormous sums to anyone who can elicit a smile from him and make him forget his daily worries. What are worries? these Poverty, sickness. persecution, physical pain? None of these. His main worry is existence itself. He is dissatisfied with what he is doing, with his job, trade or profession. He hates the routine of getting up at 7, catching the 7:45 train, and arriving at the office, where one meets the same people and discusses the same affairs.

He finds no joy in what he is doing; he wants to free himself from his daily obligations and activities. He resents the repetition, which is basically a natural phenomenon. He is the most miserable of creatures because he is confined to a circular existence which keeps on retracing its steps afresh; for he knows what he is going to do next and what is expected of him. He travels to far-off places, because he is tired of his hometown, with its familiar surroundings, and he engages in an incessant quest for new experiences and stimuli. Of course, all his attempts to break up the boredom and introduce change into his repetitive existence are futile. For there is nothing in creation that can offer man something new, exciting and fascinating. He soon realizes that whatever he was looking for does not exist and he comes home, back to his old surroundings and duties. He chases a mirage that recedes endlessly upon his approach.

Basically, this boredom is the consequence of the primal curse with which man in paradise was burdened when he rebelled against his Master: "In the sweat of your brow you will eat bread" (Gen. 3:19). These words convey the idea of a life that is not only hated but joyless, the idea of work from which there is no escape, the curse of uniformity and boredom. Man is engaged in a steady rebellion against repetitiveness and strives for change and renewal.

This curse of disapproval affecting man's mode of existence can be seen in two ways. (1) Man hates the work in which he is engaged and seeks to free himself from the so-called slavery: one looks for an escape-route which would somehow bring him to the safe place where he can live an free existence. This is exactly the illusion that ENTERTAINMENT tries to create for man, at least for a few short moments. (2) Alternatively, man commits

himself unconditionally to WORK in the hope that more accomplishments, greater successes, more fantastic conquests will fill one's being with joy and contentment. One says to himself: I hate my work NOW, because the attainments are small and I have not realized my life's ambition, which is not definable. However, when I shall LATER succeed in fulfilling my destiny, I shall find happiness.

Man, because of a desire for freedom, becomes more and more enslaved. He would like to liberate himself from all the restrictions of existence. He desires a limitless multitude of experiences and is indiscriminate about how he attains them. He seeks changes of circumstance, panorama, friends, and objects of enjoyment. What delighted him the day before is obsolete today, and what he indulges in now will lose its attraction with the rise of the morning star. New wishes, strange horizons, unique experiences, unknown ends, lure him from the security and warmth of his homestead. He becomes drunk with the endless opportunities which imagination paints before his mind's eye and he does not want to survey the landscape twice from the same spot. What he wants is a different sunrise every morning.

THE REBBE'S SOMERSAULTS

hen a Jewish person reveals from within himself his inherent holiness with which to serve his Creator, then every act that he does for God, even self-initiated service, becomes for that while actually holy. And these physical acts, done in divine service, will in turn sanctify his physical body.

How else can you explain why I became so enthused when I decided to somersault in honor of the Sefer Torah? Why else did my whole body become so energized when I saw the place where I would dance and my whole body shook with excitement?

Frequently a Jew's yearning is ignited far beyond the normal level of his service. His soul then yearns to perform some great act for God, but his heart is broken from the reality of his normal service. And even when his soul is not inflamed to actual self-sacrifice, it yearns for self-transcendence: if only now I were able to perform some act that would lift me out of myself. If only now I were able to extract my very being from my normal self, I would soar up straight to the heavens.

When I started preparing myself to attend the Sefer Torah dedication ceremony, my yearning already had begun to flare. The thought that such an awesomely holy and joyous occasion might come only once in my lifetime started to burn within me. I wanted very much to do something for God. "Right! I will rejoice in awe and dance with all my might. No, that may be nice, but my soul is still not pacified. This is not the great act suitable for such an awesome occasion."

Rebutting Self-doubt

Then the idea came to me to somersault as the lowly peasants do for their masters. But a countervoice spoke up within me: "What kind of service are you trying to do; what is the reason for it? Do you really think it matters to God whether or not you do somersaults? And perhaps you might even hurt yourself or damage your health. Will you not look like a fool doing somersaults in front of all those people?"

Then from the depths of my heart I screamed at this voice: "God destroy you, forces of evil! This is no time for second thoughts—the moment is great, it is unique, and it is passing. To do some act of self-sacrifice for God is what I want, and you have only helped me to find it. The very act that you seek to intimidate me from doing because of health or personal reasons, that is the act I choose to do and I now hallow myself in preparation."

From that moment on, this self-contrived, unsophisticated act became for me a holy service. It was now very clear in my eyes and I surrendered myself completely to it. My conscious thoughts had just begun to wonder how I would somersault, when the flames of my soul engulfed me to self-sacrifice. No more did I imagine any simple somersault, but now God's altar shone before me. The place where the procession was about to pass became hallowed with the flames of holy fire. I felt as if my blood were bubbling while my tears were pouring forth.

By whom and how did this simple act become hallowed for the moment? Why did my entire body shake with fervor and become then also hallowed? It must be my "sparks," my potential spiritual energy, that were now being expressed in reality. The simplest Jew has such sparks. I greatly rejoiced later on to learn that King David also somersaulted before the Holy Ark (Numbers Rabbah 4:20, Etz Yosef).

Rebutting Postmortems

But maybe I did fool myself. Maybe my act did not become hallowed for the moment. Maybe it was all my own imagination. The truth is that I did not have the spiritual experience I anticipated and the state of being I felt so sure to attain, I did not. But God help me from such self-doubt-this is also a self-destructive maneuver, to question what one feels and sees. How can one deny a real inner experience? I know that every time I sit down to learn, I feel God's Presence around me. It feels as if His Light is filling my mind, my heart, my very innards and even deeper. Was it not being moved by this feeling that I decided to sing Adon Olam? I was sure my ego would dissolve, my very being would melt, and I would become filled instead with God's Presence. The entire world would then be for me just a spark of God, shining from His brilliance.

Yes, I did not attain what I felt sure I would. I guess I do not yet know myself. I may feel that I am aware of my lowly level, but I must be still ego-driven: I expected more than my capability. Nevertheless, what I did experience was real, because even the self-contrived service of the simplest Jew becomes hallowed for the moment.